

Niedziela Miłosierdzia, rok B

Pierwsze czytanie – z Dziejow Apostolskich 4, 32 - 35

Jeden duch i jedno serce ożywiały wszystkich wierzących. Żaden nie nazywał swoim tego, co posiadał, ale wszystko mieli wspólne. Apostołowie z wielką mocą świadczyli o zmartwychwstaniu Pana Jezusa, a wszyscy oni mieli wielką łaskę. Nikt z nich nie cierpiał niedostatku, bo właściciele pól albo domów sprzedawali je i przynosili pieniądze [uzyskane] ze sprzedaży, i składali je u stóp Apostołów. Każdemu też rozdzielano według potrzeby.

- Lukasz opisuje tu początki pierwszej wspólnoty chrześcijańskiej, gdy Apostołowie otrzymali już Ducha Świętego.

« Jeden duch i jedno serce ożywiały wszystkich wierzących. »

1. Wiara pierwszych chrześcijan jest bardzo żywa i jednoczy ich w szczególny sposób.
 - *« Po tym wszyscy poznają, żeście uczniami moimi, jeśli będziecie się wzajemnie miłowali ». (Jan 13,35)*

2. Ta jedność wyraża się w dzieleniu dobrami :

« Żaden nie nazywał swoim tego, co posiadał, ale wszystko mieli wspólne. »

- Lukasz nie wygłasza tu wykładu na temat ekonomii czy idealnej polityki społecznej ale zwraca uwagę na coś dużo głębszego. Mówi o tym, że dzielenie się dobrami, jest jednym ze sposobów dawania świadectwa o zmartwychwstaniu Jezusa. Zmartwychwstanie dało początek nowej ludzkości – tej, która stała się zdolna do życia Miłością i dzieleniem się (pod warunkiem, że pozwoli prowadzić się nieustannie Duchowi Świętemu).

« wszyscy oni mieli wielką łaskę »

- Lukasz tłumaczy, że Apostołowie i wszyscy ochrzczeni są napełnieni niezwykle silną Miłością, która całkowicie ich przemienia... Między innymi, zmienia ich spojrzenie na sprawy materialne... Posiadanie dóbr i gromadzenie ich, przestało być dla nich priorytetem...zrozumieli bowiem, że nie są właścicielami posiadanych dóbr ale ich zarządcami...
- Lukasz tłumaczy, że wypełniły się Pisma, że żyjemy teraz w Nowym Przymierzu, do którego przygotowywał Stary Testament. Prorocy bowiem uczyli, że :
 1. Wszystko, co posiadamy, jest darem Bożym: gest ofiarowania Bogu pierwocin każdego rolniczego zbioru był wyrazem wdzięczności i uznania, że wszystko jest Jego darem.
 2. Każdy człowiek jest dla nas bratem.

- „ Ten sam Bog zarówno jego jak i mnie, On sam nas w łonie utworzył.” (Hi 31,15)
- „Czyż nie jest raczej ten post, który wybieram: rozerwać kajdany zła, rozwiązać więzy niewoli, wypuścić wolno uciśnionych i wszelkie jarzmo połamać; **dzielić swój chleb z głodnym, wprowadzić w dom biednych tułaczy, nagiego, którego ujrzysz, przyodziać i nie odwrócić się od współziomków.** Wtedy twoje światło wszędzie jak zorza i szybko rozkwitnie twe zdrowie. Sprawiedliwość twoja poprzedzać cię będzie, chwała Pańska iść będzie za tobą.” (Iz 28, 6-8)

Psalm 118, 1.4. 16-17. 22-23. 24-25

*Dziękujcie Panu, bo jest dobry,
bo łaska Jego trwa na wieki.
Niech mówią bojący się Pana:
«Łaska Jego na wieki».*

*prawica Pańska wysoko wzniesiona,
prawica Pańska moc okazuje.
Nie umrę, lecz będę żył
i głosił dzieła Pańskie.*

*Kamień odrzucony przez budujących
stał się kamieniem węgielnym.
Stało się to przez Pana:
cudem jest w oczach naszych.*

*Oto dzień, który Pan uczynił:
radujmy się zeń i weselmy!
O Panie, wybaw!
O Panie, daj pomyślność!*

„Oto dzień, który Pan uczynił: radujmy się zeń i weselmy!”

- Słowa te wskazują na to, że psalm 118 należy do grupy tak zwanych psalmów *Hallel* czyli psalmów uwielbienia, śpiewanych w Świątyni Jerozolimskiej z okazji ważnego święta – święta namiotów.

Jest ono obchodzone co roku, na pamiątkę obozowiska narodu wybranego na pustyni, u stop góry Synaj. W czasie osmiodniowego świętowania, wspomina się dzieło uwolnienia z Egiptu: Bóg dostrzegł cierpienie swego ludu i powołał Mojżesza, by wyprowadził ich...i tak krok po kroku, Bóg prowadził ich i towarzyszył w doświadczaniu każdej trudności na pustyni. W ten sposób poznali, że Bóg podnosi upokorzonych...

* *„On podnosi nędzarza z prochu, a dźwiga z gnoju ubogiego, by go posadzić wśród książąt, wśród książąt swojego ludu...”(Ps 113, 7-8)*

Może lepiej zrozumiemy znaczenie tego święta wiedząc, że w ówczesnych czasach wierzono, iż wszystkie bóstwa chcą panować nad człowiekiem. Tymczasem Bóg Izraela, nędzarza i upokorzonego „posadza wśród książąt swojego ludu „...

„Kamień odrzucony przez budujących stał się kamieniem węgielnym”

- Bóg wskrzesza, przywraca życie temu, co wydaje się stracone czy skazane na zapomnienie i śmierć...podobnie jak postąpił z narodem wybranym – mało znaczącemu, upokarzalnemu, powierzył misję głoszenia wielkiej obietnicy.
 - *„Nie umrę, lecz będę żył i głosił dzieła Pańskie.”*
- « Bojacy się Boga » mogą głosić, że « Jego Miłość trwa na wieki ». Bojaźń jest tu rozumiana jako podziw i szacunek człowieka dla Boga, pełnego Miłosierdzia, które wyrażają się w postawie wdzięczności za doświadczone gesty Jego czulej opieki.
 - *„ W tym czasie uczniowie przystąpili do Jezusa z zapytaniem: «Kto właściwie jest największy w królestwie niebieskim?» On przywołał dziecko, postawił je przed nimi i rzekł: «Zaprawdę, powiadam wam: **Jeśli się nie odmienicie i nie staniecie jak dzieci, nie wejście do królestwa niebieskiego. Kto się więc unży jak to dziecko, ten jest największy w królestwie niebieskim. I kto by przyjął jedno takie dziecko w imię moje, Mnie przyjmuje.**” (Mt 18, 1-5)*

Bojaźń jest darem Ducha Świętego.

- *„I wyrosnie różdżka z pnia Jessego, wypuści się odrośl z jego korzeni. I **spocznie na niej Duch Pański, duch mądrości i rozumu, duch rady i męstwa, duch wiedzy i bojaźni Pańskiej.** Upodoba sobie w bojaźni Pańskiej. Nie będzie sądził z pozorów ni wyrokował według pogłosek“ (Iz 11, 1-3)*